

Prædiken søndag d. 17. september 2017.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: Matt 18,21-35. Uretfærdig uretfærdighed.

Alle der har prøvet at have små børn, eller passet små børn, har prøvet det med at skulle dele en pose slik mellem dem.

Jeg gætter på, at det er en af de situationer i hverdagslivet, hvor begrebet retfærdighed fylder mest. Børnene har ikke det her filter, hvor man holder sig lidt tilbage. De vil have lige meget slik.

Hjemme hos os, har køkkenvægten været i brug for at sikre retfærdigheden. Eller den klassiske, den ene hælder op i skåle, den anden vælger først.

Man vil gå langt for at fredagen og disney-sjov også skal være hyggeligt.

Ideen om retfærdighed ligger dybt i os. Faktisk så dybt, at at vi ofte spørger os selv, hvad vi har gjort galt, når vi rammes af ulykker. Vi har da ikke gjort noget, for at fortjene dette. Det mener jeg ikke, at du eller jeg har, men nogen gang er vælter shit ned over os, og sådan er det bare i livet. Og det er der ingen retfærdighed i.

Tilbage til retfærdighed. Jesus har talt meget om næstekærlighed og tilgivelse. Han taler også om, i næstekærlighedens navn at adressere når mennesker opfører sig uhensigtsmæssigt, overfor andre.

2 af 5

Disciplen Peter vil gerne vide mere. Sådan får jeg det også tit, når jeg forsøger at sætte mig ind i, hvad Jesus egentlig har sagt.

Peter spørger Jesus: "Hvor mange gange skal jeg så tilgive et andet menneske, som har været en knold overfor mig? Syv gange?"

Jeg tænker, at tilgive én som opfører sig tåbeligt overfor mig syv gange. Det er alligevel, at være meget tålmodig.

Jesus overrasker ved at sige ikke bare syv gange, men op til syvoghalvfjerds gange!

Retfærdighedssansen udfordres virkelig her. Det er da helt forkert. Man skal da ikke finde sig i alt.

I øvrigt så er det også et spørgsmål om ikke ting først føles retfærdigt for os, hvis os selv der "vinder"?

Det er rigtigt, at man skal ikke finde sig i alt, men vi udfordres til at tilgive.

Jesus giver sig til at fortælle en historie om en tjener, der skylder kongen penge. I Guds rige, er tingene lidt anderledes end i vores verdensbillede, og men den anderledeshed, må vi gerne lære af.

Som så mange historier, Jesus fortæller, kræver denne også lidt forklaring.

Kongen ønskede at gøre regnskabet med sine tjenere op. En mand, som skyldte ham 10.000 talenter blev ført frem for ham.

Havde det nu været i Euro eller dollars, så sagde beløbet måske os noget.

10.000 talenter er et astronomisk beløb. I Det Nye Testamente tales der om penge i Denarer og Talenter. En talent er 6000 Denarer.

Vi ved fra andre historier i Matthæusevangeliet, at en daglejer var tilfreds med 1 Denar om dagen.¹ Så for en talent kunne man altså have arbejdskraft i 6000 dage. Det er altså astronomiske summer vi taler om. Penge, som tjeneren aldrig i livet, ville kunne betale tilbage.

Selve beløbet er ikke vigtigt, men vi skal jo gerne forstå det, som de der hører historien første gang umiddelbart forstår, nemlig at uanset hvad, så er tjeneren så langt ude over kanten, at han aldrig nogen sinde vil kunne klare at ordne sit forhold til kongen. Det vil aldrig kunne lade sig gøre.

Kongen er et billede på Gud. Næste spørgsmål er så, om vi tror, at han udmærket ved, at det menneske, der står foran ham, aldrig vil kunne klare det af sig selv?

Jeg tror, at det ved kongen udmærket. Især, hvis min mistanke om, at Jesus bruger denne historie til at fortælle om Gud er rigtig, og at den så i virkeligheden slet ikke handler om penge.

Mange gange, kan vi, i forhold til Gud, tænke, at vi aldrig vil være værdige nok. Det er muligt, men for Gud betyder det ikke noget. End ikke et menneske, som står i gæld til langt over begge ører er uværdig. Han er et menneske.

¹ JF. Matt 20,9

Tjeneren bliver mødt med uendelig tilgivelse og eftergivenhed.

Jesus fortsætter historien, og viser os, at der, hvor vi mødes med tilgivelse, bør det smitte af på os. For den retfærdighed, som Gud ønsker er ikke en millimeterretfærdighed, hvor alt skal være lige, men en refærdighed, hvor alt skal være kærligt og det er nogen gange hamrende uretfærdigt.

Når vi mødes med tilgivelse, bør vi møde andre med det samme.

Derfor lægger Jesus heller ikke fingre imellem, når historien fortsætter med at den tjener, som blev vist meget nåde, ikke selv magter at vise det overfor, en anden tjener, som skylder ham en klatskilling.

Her er der ingen tvivl om, at retfærdigheden - eller et bedre ord, nåden - skulle have fortsat ned i rækkerne.

Jesus udfordrer os til at tilgive. Han gør det på basis af, at vi ikke bliver mødt med jordisk retfærdighed hos Gud.

Vi mødes med en kærlighed, som er langt større end refærdighed, og i den kærlighed gives vi muligheden for at bringe kærligheden videre.

Det er ikke svært at tilgive og elske dem, vi kan lide. Det er straks sværere med dem, som f.eks. skylder os.

5 af 5

Men det er det vi udfordres til. Det er hamrende uretfærdigt, men det gør verden til et bedre sted. Så er Guds rige synligt tilstede, hvor vi er!

Amen.

Salme: Himlen er ikke sted i det fjerne.